

[Henrik Toft]

ning som venstres om, at alle fremover vil få den almindelige folkepension af en størrelse, så den er til at leve af.

Det vil også stille nogle krav til den økonomiske politik i årene, der kommer, for der vil blive tale om en stor vækst i de ældre årgange.

Hvad angår ældrepolitikken, skal jeg ikke sige mange ord. Venstre er enig i målsætningen om ældres mulighed for at blive i eget hjem så længe som muligt. Så skal der være en plejehjemsmulighed, når kræfterne bliver for små og handicappene for store.

Venstre tog medansvar for særforsorgens udlægning. Vi har da også med tilfredshed bemærket, at der er taget rigtigt fat på forbedringerne ude lokalt. Udlægningen skal selvfølgelig følges op. Jeg skal understrege, at det i betænkningen forud for udlægningens vedtagelse blev præciseret, at der ikke skal gås for langt i integrationen hverken under muligt pres fra bestemte organisationer eller – og især ikke – af hensyn til raske elever.

Til slut skal jeg sige, at venstre ikke er enig med fremskridtspartiet i, at der hersker en kaotisk situation på det sociale område.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil også gerne starte med at byde den nye socialminister velkommen.

Dernæst vil jeg snakke om den krisetilstand, vi har levet i snart i årevis. Den er skabt af det kapitalstyrede samfund, vi lever i. Det er en krise, hvor den førte arbejdsmarkeds- og boligpolitikks værste følgevirkninger er gået mest ud over de svageste i samfundet, nemlig børn, arbejdsløse, lønarbejdere, lavtlønnede og pensionister. De svageste af de voksne, dem uden en uddannelse og med folkeskolens 7. klasse, udstødes af arbejdsmarkedet, har ikke råd til at bo ordentligt, og når de så bliver afhængig af offentlig forsørgelse, slår vi dem igen oven i hovedet.

Et tydeligt krisesyndrom har forringelsen i det offentlige serviceniveau været. Først og fremmest i form af mindre personale til at løse opgaverne. Det gælder både vuggestuer, børnehaver, socialforvaltninger og særforsorgen. Når dertil kommer regeringens udgiftsloft for kommunerne, skal det da gå rent galt.

I samtlige de planer, SF har fremlagt, har vi påpeget, at der burde ansættes langt flere inden for den offentlige sektor, så serviceni-

veauet kunne bedres, en politik, der er stik modsat den af skiftende regeringer førte politik. Det ville ikke belaste de offentlige budgetter og betalingsbalancen ret meget, idet det offentlige i forvejen betaler arbejdsløshedsundersøttelse, som, da det drejer sig om ansættelse af relativt lavtlønnede, ikke er ret meget mindre end lønnen. Har man lyttet til os? Nej. Kaos er måske ikke det rette ord; men hvis vi kæder forringelsen af serviceniveauet sammen med de økonomiske stramninger, man fra regeringens side har gennemført de senere år, bliver situationen både for brugerne og for dem, der skal forvalte det sociale område, urimelig.

Hvilken hjælp til selvhjælp får f.eks. en enlig forsørger, når hans eller hendes årsindtægt på 80.000 kr. kræver fuld betaling i daginstitutionen? Med to børn anbragt kan det nemt beløbe sig til små 1.800 kr. pr. måned. Hvor meget tror man så der er tilbage til alle andre faste udgifter? Og hvor tror man motivationen og muligheden for at klare sig selv er henne? Hvorfor straffes den enlige forsørger på denne måde?

Samfundet lægger måske hermed kimen til en eventuel vold, idet den enlige forsørgers børn på grund af manglende økonomisk mulighed i mange tilfælde er overladt til sig selv, bliver nøglebørn. Og hvor får disse børn mange af deres normer fra? Fra gaden og fra de hårdtslående. Er det det, vi ønsker for dem?

Så kan man spørge: hvem er ofrene, og hvem udøver vold? Ingen har vel som fremskridtspartiet været fremme i forreste række, når det gjaldt hetzen mod pædagoger og socialarbejdere, og udtrykket »socialnasser« er vist også deres. Men hvis debatten i dag, som er ønsket af fremskridtspartiet, skal betyde, at dette parti har ændret signaler og begynder at udvise social forståelse, vil jeg slutte med at sige: så lades alt håb åbenbart ikke ude endnu.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Jeg har budt den nye socialminister velkommen en gang til nu her – det bliver jo skrevet ned – men samtidig vil jeg også meget gerne ønske god bedring for den afgående. Det var en skam, vi ikke fik længere og tættere samarbejde.

Jeg lagde mærke til, at ministeren mente, det ikke var nogen kaotisk situation, men at